

РЕШЕНИЕ

№ 5073

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 31.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **2799** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 44, ал. 6 във вр. ал. 8, изр. първо от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. Ш. М. (Т. S. M.), ЛНЧ 70000591653, гражданин на Република Турция, [дата на раждане], против Заповед УРИ № 5392ПАМ - 531 от 05.03.2023 г., издадена от главен оперативен дежурен в 04 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ (ООДЦ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“, считано от датата на фактическото му настаняване до отпадане на причините за изпълнение на наложената със Заповед рег. № 5392ПАМ-530 от 05.03.2023 г. принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – Турция, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се липса на фактическа обосновааност, доколкото не са конкретизирани данните, въз основа на които е направен извод за налична опасност от укриване с цел възпрепятстване изпълнението на наложената принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. Застъпва се становище,

че заявеното нежелание за доброволно връщане в страната по произход не може да бъде приравнено на отказ за съдействие или наличие на опасност от укриване. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на оспорената заповед.

Искането се поддържа и в съдебното заседание от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. Г. А., който излага аргументи за некомпетентност на органа, издал оспорения индивидуален административен акт и допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила – липса на мотиви.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител юриск. А., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Счита оспорения административен акт за законосъобразно издаден, от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с целта на закона. Позовава се на данните за влязло в сила на 28.02.2023 г. решение на Върховния административен съд, с което е потвърдено решението на председателя на ДАБ за отказ да бъде предоставена международна закрила на чуждия гражданин. Сочи този факт и като основание за отказа да му бъдат подновени документите за пребиваване на територията на РБългария. Счита, че законосъобразно в конкретния случай е прието, че обезпечителната мярка, която може да осигури изпълнението на наложената принудителна административна мярка по чл. 39, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е приложената и предвидена в разпоредбата на чл. 44, ал. 6, изр. първо от ЗЧРБ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното производство не участва представител на Софийска градска прокуратура.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят Т. Ш. М. е гражданин на Република Турция, роден е на 01.05.1976 г. Пребивава на територията на РБългария в последните седем години, като периодично е подавал молби за международна закрила. Последното производство е приключило с влязло в сила на 28.02.2023 г. съдебно решение по адм. дело 8868/2022 г. по описа на Върховния административен съд.

На 05.03.2023 г. около 16,45 ч. е получен сигнал от дежурен служител на Отдел „Оперативен дежурен център“ при СДВР за установен в района на [улица], в [населено място] чужд гражданин с изтекъл срок на валидност на регистрационна карта, издадена от ДАБ. При направена справка в Автоматизираната информационна система „Български документи за самоличност“ на МВР служители на 04 РУ при СДВР са установили, че чуждият гражданин Т. Ш. М., ЛНЧ 70000591653 е със статут на чужденец, на когото е отказана международна закрила. Не са установени данни за регистрирани преминавания на държавните граници на РБългария, както и за адресна регистрация на територията на страната, включително и за регистрирана последваща молба за международна закрила в ДАБ – МС след 28.02.2023 г. до деня на проверката. Установени са въведени в системата други лични данни за същото лице - А. Х., [дата на раждане], гражданин на С., спрямо когото е наложена ПАМ, по реда на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ със заповед рег. № 5392ПАМ - 454 от 30.08.2016 г. на СДВР. След като му е било разяснено, че пребиваването му на територията на РБългария е незакононо и следва да се върне в държавата си по произход - Турция, жалбоподателят категорично е заявил, че не желае да се върне доброволно.

Въз основа на тези данни, отразени и в Докладна записка рег. № УРИ

5392р-326 от 05.03.2023 г. (л. 11 от делото), е предложено на началника на отдел „Миграция“ при СДВР да издаде, на основание чл. 44, ал. 10 във вр. ал. 6 от ЗЧРБ, заповед за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, за да бъде обезпечено изпълнението на наложената със заповед УРИ № 5392ПАМ-530 от 05.03.2023 г. на главния оперативен дежурен в 04 сектор на Отдел „оперативен дежурен център“ при СДВР - ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – „Връщане до страна на произход“ – Турция.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.03.2023 г., видно от саморъчно положения в нея подпис.

В хода на съдебното производство от процесуалния представител на жалбоподателя бяха представени писмени доказателства, като по негово искане се проведе и разпит на работодателя на жалбоподателя. Според пълномощника на жалбоподателя, тези доказателства дават основание да се направи извод за липса на опасност от укриване, както и за липса на данни за възпрепятстване изпълнението на заповедта, с която е наложена ПАМ – „Връщане до страната на произход“. С тези аргументи се обосновава наличие на основания за прилагане на друга по-лека обезпечителна мярка от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ.

Така установените релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и дават основание на настоящия съдебен състав да направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана на 16.03.2023 г., в срока по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, съгласно чл. 46а, ал. 1 във вр. чл. 44, ал. 6, ал. 8, изр. първо и ал. 10 от ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената проверка, по реда на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ с делегирани правомощия със заповедта на директора на СДВР № 513з-9426 от 06.12.2018 г. - главен оперативен дежурен в 04 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР. Представеното заверено копие от Удостоверение рег. № 513р-33201 от 30.03.2023 г., издадено от началника на отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, съдържа данни за изпълняващия длъжността към момента на издаване на оспорения административен акт. Спазени са и процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10 на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ, като е приложена и заповедта за наложената ПАМ.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на Заповедта, така и досежно приложените материално правни разпоредби, с оглед позоваването в мотивите на Докладната записка рег. № 5392р-326 от 05.03.2023 г. (л. 11 от делото). Не са допуснати и нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен за започване на административното производство, приключило с издаването на оспорената заповед. Положеният подпис след отразения текст, че връщането на заповедта е било на разбираем за жалбоподателя език, с оглед и на твърденията в показанията на разпитания свидетел, че Т. М. владее български език, според съда отговаря на изискванията на закона, които имат за цел да обезпечат

ефективното упражняване на правото на защита на жалбоподателя в административното производство.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл.39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същия закон и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване, да обезпечат процеса по извеждане от страната, с издаване на заповед за принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци докато тече процеса по организиране на връщането или експулсирането. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане при съблюдаване на максималните срокове за прилагане на това ограничение в съответствие с общностното право и при липса на възможност за ефективно прилагане на други по-леки принудителни мерки. Целта на ограничението предпоставя възможно най-кратки срокове на прилагането му. Разпоредбата на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО лимитира тази възможност с две алтернативни хипотези:

- последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ,
- установяване на данни, че вече не съществува разумна възможност за изпълнението на ПАМ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на така заложените стандарти, противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е предвидено действието на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБу и едва при липса на предпоставки за прилагане на това основание, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва и проверка за наличие на материално правните предпоставки за прилагане на ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ, възможност за прилагане на други ефективни по-леки мерки, които да обезпечат последващото извеждане от страната.

Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка.

Не се спори, че жалбоподателят Т. М. не притежава валидно издадени документи за самоличност и от държавата си по произход. Краткият срок от момента на влизане в сила на решението, с което му е отказана международна закрила на територията на страната до момента на извършване на проверката – само 4 дни (от 28.02.2023 г. до 05.03.2023 г.), съответства на отразената в мотивите необходимост от време за техническо обезпечаване на процеса по извеждане, за да бъде изпълнена наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В този аспект, от значение са и данните за предходното процесуално поведение на жалбоподателя по повод сезирането на компетентните административни органи с молби за предоставяне на закрила – самоволното напускане на РПЦ – Х., довело до прекратяване на производството за закрила и едновременно с това незаконното преминаване на границата на РБългария,

предпоставило последващата молба за приемане от У.. От съществено значение за определяне на пропорционална на установените данни за личността на жалбоподателя обезпечителна мярка е поведението му и по време на престоя на територията на страната. Установено е, че жалбоподателят се е регистрирал пред компетентните административни органи на ДАБ – МС с други данни за самоличност, посочвайки не само различни имена, но и гражданство, дата на раждане. За настоящото производство са ирелевантни мотивите, поради които жалбоподателят е декларирал неверни данни, а впоследствие лично е заявил този факт на същия орган, след като е приета молбата от У.. Този факт обаче, според състава на съда следва да бъде преценен в контекста на отразеното в Докладната записка, на която се е позовал и административният орган при издаване на оспорената заповед, а именно, че жалбоподателят няма адресна регистрация на територията на [населено място], въпреки твърденията, че пребивава повече от 6 години. В същия контекст съдът възприема и несъответствието между заявения адрес в жалбата и адреса, на който се твърди да е живял до задържането си жалбоподателя и за който е представен Договор за наем, в хода на съдебното производство. Изброените фактически обстоятелства правилно са преценени от административния орган като налична опасност от укриване и осуетяване изпълнението на наложената ПАМ.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ за целите на настоящото производство, е дадена в т. 4в на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии, нормата на т.7 на чл. 3 от Директивата. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя Т. М., обуславящи наличие на опасност от укриване

- липса на валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност,
- заявено намерение за установяване в друга държава – членка на ЕС,
- заявено нежелание за завръщане в държавата си по произход
- предоставяне на невярна информация в хода на производството за предоставяне на международна закрила
- самоволно напускане на РПЦ – Х. и незаконно преминаване на държавната граница на РБългария.

В този аспект, в мотивите на оспорената заповед е посочено, че цялостното поведение на чужденеца дава основание да се приеме не само наличие на опасност от укриване, но и от осуетяване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. Посочените обективни фактически обстоятелства лишават от доказателствена обезпеченост нормативната възможност за прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ алтернативни мерки за обезпечаване на процеса по извеждане.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, в рамките на пропорционално ограничаване на правата му и то само за

период, който е съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Заявеното категорично нежелание за връщане в страната на произход, предоставянето на невярна информация в производството за предоставяне на международна закрила, липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход, липса на адресна регистрация на територията на страната, въпреки продължителния период на пребиваване са обективни факти, които следва да се преценяват в контекста на усилията, които компетентната администрация следва да положи при изпълнение на наложената ПАМ. В този аспект, неоснователни са възраженията за нарушение на принципа за пропорционалност, визиран в разпоредбата на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата.

Спазени са и изискванията за законоустановеност на процедурите и основанията за правомерно ограничаване на правото на свобода на жалбоподателя, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, с оглед обезпечаване на другия основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенство на закона. Ограничаването на правото на свобода в рамките на предвидения срок в чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО, възприет и в националното право в нормата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ обслужва определената и позволена от закона цел. Задържането е необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца за когото има обективни данни за опасност от укриване. Приложената в конкретния казус обезпечителна мярка е пропорционална и на конкуриращия се с правото на свобода интерес от упражняване на ефективен мигрантски контрол, с оглед установената опасност от укриване, която може да възпрепятства „процеса на извеждане“, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“.

Обективните данни в конкретния казус сочат категорично, че жалбоподателят е чужденец, който няма издадени валидни документи за самоличност, за когото има данни обосноваващи предположение за укриване с цел съзнателно осуетяване изпълнението на принудителното му извеждане от страната и връщането му в държавата по произход. Така установените, при спазване на административно-производствените правила, релевантни факти обосновават прилагането спрямо жалбоподателя Т. М. на предвидената в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ мярка – настаняване в СДВНЧ, за да се обезпечи успешното фактическо извеждане от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът счете оспорената заповед за издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника при този изход на спора следва да бъде уважена, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто /лева, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ш. М. (Т. S. М.), ЛНЧ 70000591653, гражданин на Република Турция, [дата на раждане], против Заповед УРИ № 5392ПАМ - 531 от 05.03.2023 г., издадена от главен оперативен дежурен в 04 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ (ООДЦ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“, считано от датата на фактическото му настаняване до отпадане на причините за изпълнение на наложената със Заповед рег. № 5392ПАМ-530 от 05.03.2023 г. принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – Турция, но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Т. Ш. М. (Т. S. М.), ЛНЧ 70000591653, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: